แพรวสำนักพิมพ์

พิมพ์ครั้งที่ 1

My Lovely Wife
ลวงเธอมาเชือด

INSTANT #1 INTERNATIONAL BESTSELLER

ซาแมนธา ดาวนิ่ง
เขียน

ปัญญ์
แปล

ขายไปแล้วทั่วโลกมากกว่า 500,000 เล่ม แปลไปแล้วกว่า 23 ภาษา

#1 INSTANT USA TODAY AND NATIONAL BESTSELLER!

#1 LIBRARY READS, INDIENEXT, AND AMAZON BEST OF THE MONTH IN THRILLER!

“เปิดมาด้วยความลึกลับเกินจะต้านทาน”
– นิตยสาร *พีเพิล*

“นิยายระทึกขวัญที่ตื่นเต้นจนต้องอ่านทั้งคืน”
– *เอนเตอร์เทนเมนต์วีกลี่*

“ผลข้างเคียงจากการอ่านนิยายเล่มนี้นอกจากจะไม่ได้นอนทั้งคืนแล้ว
ยังได้ริบสายตาแปลก ๆ จากเพื่อนร่วมทางในรถไฟใต้ดินด้วย”
– นิตยสาร *คอสโมโพลิแทน*

“คุณจะช็อกแน่ แม้ว่าคุณจะเป็นนักอ่านแนวสืบสวนสอบสวน
ที่ฉลาดหลักแหลมแค่ไหนก็ตาม”
– นิตยสาร *เรียลซิมเพิล*

“หักมุมได้แปลกใหม่” – เว็บไซต์ Refinery29

“ถ้าคุณต้องเลือกอ่านหนังสือสักเล่มในปีนี้ จงเลือกเล่มนี้” – เว็บไซต์ Betches

“สุดยอด! นิยายเรื่องเยี่ยม – เต็มไปด้วยการหักมุม ปูพื้นตัวละครมาอย่างดี
สร้างความระทึกใจอย่างน่าประทับใจ”
– ฮาลาน โคเบน นักเขียนเบสต์เซลเลอร์ของ *นิวยอร์กไทม์*

“หลักแหลม หลอกล่อ ลึกลับ กวนใจ...ไม่รู้จะหาคำอะไรมาบรรยายได้หมด”
– เจน คอร์รี่ นักเขียนเนชั่นแนลเบสต์เซลเลอร์

“เปิดตัวได้อย่างมาดมั่นและครบรส มั่นใจได้ว่าคุณจะชิมนิยายเล่มนี้
ตั้งแต่หน้าแรกเรื่อยไปจนถึงหน้าสุดท้ายก็ยังไม่หยุดเลียปาก”
– ชาราห์ พินบอร็วกห์ นักเขียนเบสต์เซลเลอร์ของ *นิวยอร์กไทม์*

“คุณจะมองเพื่อนบ้านไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป
ฉันไม่สามารถหยุดอ่านนิยายเล่มนี้ได้...ฉะนั้น มั่นใจว่า
คุณจะเคลียร์ตารางเวลาให้เรียบร้อยก่อนหยิบมาอ่าน วางไม่ลงจริง ๆ”
– ลิฟ คอนสแตนติน นักเขียนเบสต์เซลเลอร์ของ *ยูเอสเอทูเดย์*

“ร้ายกาจ เปิดเผยความลับได้อย่างยั่วใจ ความสัมพันธ์ของตัวละคร
และระหว่างทางที่เหมือนร่ายมนตร์สะกด ทำให้ต้องอ่านต่อไปเรื่อย ๆ”
– เว็บไซต์ CrimeReads

“ส่วนผสมที่ลงตัวของความลึกลับ ครอบครัว ชีวิตแต่งงาน และการฆาตกรรม”
– *เดอะวอชิงตันโพสต์*

“คุณจะอยากอ่านมันทั้งวัน” – นิตยสาร *วูแมนส์เดย์*

"จดคำพูดของเราเอาไว้ *'My Lovely wife* คือนิยายที่จะทำให้คุณช็อก
และเป็นสุดยอดนิยายสืบสวนสอบสวนระทึกขวัญที่ดีที่สุดของปี' "
–เว็บไซต์ Hello Giggles

"เรียกว่าหมัดน็อก...เร่งเร้าให้เปิดหน้าถัดไปเรื่อยๆ"
–นิตยสาร *พับลิชเชอร์สวีกลี่*

"ใด้ยินเสียงกรีดร้องและ/หรือเสียงกลั้นหายใจของฉันไหม
อ่านนิยายเล่มนี้เหมือนใด้ผจญภัย ปั่นป่วนใจฉันตั้งแต่หน้าแรก"
–เว็บไซต์ Elite Daily

"ความสะเทือนขวัญที่สนุกที่สุด ซาแมนธา ดาวนิ่ง เขียนใด้ดี
ควบคุมจังหวะใด้ถูกจุด และถ่ายทอดจิตใต้สำนึกของมนุษย์ที่มืดดำออกมาใด้อย่างดี
ผมหวังว่าผมจะไม่เจอ 'เธอ' แถวบ้าน..."
–นิค เพตรี นักเขียนเนชั่นแนลเบสต์เซลเลอร์

"โจมตีสิ่งที่เราคิดว่ารู้อยู่แล้วใด้อย่างเหลือเชื่อ – แทบตามไม่ทัน – ทั้งที่เป็นเรื่องใกล้ตัว
วางโครงเรื่องใด้อย่างประณีต คาแร็กเตอร์มีเสน่ห์ – ผมรักมัน!"
–ฮีตเตอร์ แกรแฮม นักเขียนเบสต์เซลเลอร์ของ *นิวยอร์กไทม์*

"ลึกลับ หักมุม และวางไม่ลงอย่างไม่น่าเชื่อ ซาแมนธา ดาวนิ่ง
เป็นนักเขียนที่วางโครงเรื่องใด้แยบยลและเขียนนิยายจิตวิทยาระทึกขวัญใด้เร้าอารมณ์"
เมก การ์ดิเนอร์ นักเขียนผู้ชนะรางวัลเอ็ดการ์

"ฉันรักนิยายเล่มนี้ ลึกลับและหักมุมใด้อย่างฉลาดหลักแหลม
เป็นหนึ่งในหนังสือที่ดีที่สุดที่ฉันใด้อ่านในปีนี้! ฉันเชื่อว่ามันจะต้องไปใด้ใกลแน่!"
–ซี. เจ. ทิวดอร์ นักเขียนเบสต์เซลเลอร์ของ *ซันเดย์ไทมส์*

"มันทำให้ฉันหยุดคิดไม่ใด้ จนต้องอ่านบทต่อไป...
พลิกหน้าถัดไปเรื่อย ๆ พร้อมทั้งตั้งข้อสงสัยกับทุกอย่าง"
–อรามินตรา ฮอลล์ นักเขียนเรื่อง *Our Kind of Cruelty*

"เป็นไปไม่ใด้เลยที่จะควานหาอะไรสดใหม่จากนิยายแนวระทึกขวัญที่มีอยู่
เกลื่อนกลาด แต่ซาแมนธา ดาวนิ่ง สร้างนิยายที่อ่านแล้ววางไม่ลงเล่มนี้ขึ้นมาใด้
ด้วยวิธีการเขียนที่ยืนยันใด้ว่าดาวนิ่งมีพรสวรรค์ มันแสดงออกให้เห็นใด้จาก
คาแรกเตอร์ที่ครบเครื่อง พาฉันโบยบินไปในแต่ละหน้า
ไม่มีอะไรจะโค่นล้มเรื่องเล่าคู่ขนานของความรักล่มสลายของเธอใด้อีก!"
–โซฟี ลิตเติ้ลฟีลด์ นักเขียนเนชั่นแนลเบสต์เซลเลอร์

"หลักแหลมมาก – พาฉันหลงกลในช่วงแรกใด้เต็มเปา ความสนุกให้ห้าดาว!"
–จิลล์ แมนเซลล์ นักเขียนเบสต์เซลเลอร์ของ *นิวยอร์กไทม์*

ตัวอย่าง

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

เขาเคยบอกว่า เด็กผู้หญิงนั้น “ชั่วร้าย น่ารังเกียจ แถมยังอัปลักษณ์”
คำพูดนี้มาจากหนังสือที่เขาอ่าน และมันก็ทำให้ผมหัวเราะออกมาเสมอ
ผมจะหันไปทางมิลลิเซนต์และบอกว่า
“คุณคือคนที่พาพวกเขาไปห้องสมุดทุกสัปดาห์นะ”
—ซาแมนธา ดาวนิ่ง

ลวงเธอมาเชือด

จัดพิมพ์โดย

แพรวสำนักพิมพ์

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

MY LOVELY WIFE
Copyright © 2019 by Samantha Downing
Thai copyright © 2020 by Amarin Printing and Publishing Plc.
This Thai edition was published by arrangement with Berkley,
an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ.2558
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ตลับวีดิทัศน์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการตามโทสิตสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่
ไม่ว่าวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด ถือเป็นความผิดอาญา ตามพรบ.ลิขสิทธิ์
และพรบว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

ดาวนิ่ง, ซาแมนธา.
ลวงเธอมาเชือด / ซาแมนธา ดาวนิ่ง: เขียน, ปัญญ์: แปล จาก My Lovely Wife.— กรุงเทพฯ: แพรวสำนักพิมพ์ อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิง, 2563.
(6), 406 หน้า. (วรรณกรรมแปล ลำดับที่ 606)

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-3676-0

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ องอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ ลิริกานต์ ผลงาม
ผู้จัดการสำนักพิมพ์ รัฐวรรณ พัฒนรัชตอดุล

บรรณาธิการ อภิญญา ธโนปจัย, พิมพ์ชนก ศิริวรรณนาวี • ผู้ช่วยบรรณาธิการ วริสรา บุณณะ
ศิลปกรรม สกล ปานกลิ่นพุฒ, นุชชา ประพิณ

ลวงเธอมาเชือด

My Lovely Wife

ซาแมนธา ดาวนิ่ง
เขียน

ปัญญ์
แปล

ตัวอย่าง

แพรวสำนักพิมพ์
กรุงเทพมหานคร

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

หากจะหานิยายแปลภาษาอังกฤษระทึกขวัญสักเรื่องที่โครงเรื่องสดใหม่ ตัวละครมีเสน่ห์ ชั้นเชิงการเขียนแยบยลจนชวนให้อยากเปิดอ่านหน้าถัดไปเรื่อย ๆ แพรวสำนักพิมพ์ขอนำเสนอ *ลวงเธอมาเชือด* เล่มนี้เข้าชิงนิยายระทึกขวัญที่ดีที่สุดของปี การันตีด้วย #1 INSTANT USA TODAY and NATIONAL BESTSELLER! และการขายลิขสิทธิ์ไปแล้วถึง 21 ประเทศ

เรื่องเริ่มต้นจากครอบครัวที่มีพร้อมทั้งคู่แต่งงานดูดี ภรรยาแสนสวย ลูกชายและลูกสาวน่ารัก ฉลาดเฉลียว เป็นครอบครัวที่พบเห็นได้ทั่วไปในหมู่ชนชั้นกลางของชานเมือง แต่ใครจะไปคิดว่าครอบครัวที่แสนจะธรรมดานี้จะเก็บซ่อนความรักและ "งานอดิเรก" เหลือเชื่อเอาไว้

มีความลับในชีวิตแต่งงานทุกคู่

คุณรู้ดีว่าคู่แต่งงานของคุณไม่ได้สมบูรณ์แบบ ตัวคุณเองก็ไม่ได้สมบูรณ์แบบเช่นกัน...

แพรวสำนักพิมพ์

เมษายน 2563

หนึ่ง

เธอมองผมอยู่ ดวงตาสีฟ้าของเธอใสเหมือนแก้ว และหลุบลงดูเครื่องดื่มของตัวเองก่อนช้อนขึ้น ผมมองเครื่องดื่มของตัวเองและรู้สึกได้ว่าเธอมองผมอยู่ พลางนึกสงสัยว่าผมสนใจเธอมากพอ ๆ กับที่เธอสนใจผมไหม ผมชำเลืองมองเธอบ้างแล้วยิ้มให้เพื่อแสดงว่าผมเองก็สนใจเธอ เธอส่งยิ้มกลับมา ลิปสติกบนริมฝีปากที่ซีดจางเกือบหมดนั้นย้ายไปเป็นรอยเปื้อนสีแดงบนขอบแก้วแทน ผมเดินตรงไปนั่งลงบนเก้าอี้ถัดจากเธอ

เธอสยายผมที่ทั้งสีและความยาวต่างก็ดูทั่ว ๆ ไป เธอขยับริมฝีปากพูดว่า สวัสดีค่ะ ดวงตาเป็นประกายขึ้นกว่าเดิม ราวกับมีแสงส่องออกมาหลังนัยน์ตาคู่นั้น

ถ้าพูดถึงเรื่องรูปร่างหน้าตา ผมเองดึงดูดเธอแบบเดียวกับที่ดึงดูดผู้หญิงส่วนใหญ่ในบาร์แห่งนี้ ผมอายุสามสิบเก้า รูปร่างดี มีผมเต็มศีรษะ และลักยิ้มเห็นชัดทั้งสองข้างแก้ม สูทก็พอดีตัวเหมือนสั่งตัด และนั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมเธอมองมาที่ผม ทำไมเธอยิ้ม ทำไมเธอดูมีความสุขเมื่อผมเดินมานั่งข้าง ๆ ผมคือผู้ชายแบบที่เธอวาดฝันไว้นั่นเอง

ผมเลื่อนโทรศัพท์ข้ามบาร์ไปให้เธอ บนนั้นแสดงข้อความว่า

สวัสดีครับ ผมชื่อโทไบอัส

เธออ่านและขมวดคิ้ว มองกลับไปกลับมาระหว่างผมกับโทรศัพท์ ผมพิมพ์อีกข้อความ

ผมหูหนวกครับ

เธอเลิกคิ้วสูงพลางยกมือข้างหนึ่งปิดปาก ผิวของเธอเป็นสีชมพูระเรื่อขึ้นมา ไม่ว่าใครก็อายแบบเดียวกันทั้งนั้น

เธอส่ายหน้าให้ผม ขอโทษค่ะ ขอโทษจริง ๆ เธอไม่รู้

คุณก็ต้องไม่รู้อยู่แล้ว จะรู้ได้ยังไงล่ะครับ

เธอยิ้มแต่ไม่เต็มใจนัก

ผมไม่ใช่ภาพฝันของเธออีกต่อไป ไม่ใช่ผู้ชายคนที่เธอจินตนาการถึงอีกต่อไป แต่ตอนนี้เธอไม่แน่ใจว่าควรทำอย่างไรดี

เธอหยิบโทรศัพท์ของผมขึ้นมาแล้วพิมพ์ตอบ

ฉันชื่อเพตราค่ะ

ยินดีที่ได้รู้จักครับ เพตรา คุณเป็นคนรัสเซียหรือเปล่า

พ่อแม่ของฉันเป็นคนรัสเซียค่ะ

ผมพยักหน้าแล้วยิ้ม เธอก็พยักหน้าแล้วยิ้ม ผมดูออกเลยว่าเธอกำลังกระอักกระอ่วนใจ

เธอไม่อยากอยู่ตรงนี้กับผม เธออยากจะไปตามหาชายที่ได้ยินเสียงหัวเราะของเธอและไม่ต้องพิมพ์คำพูดอยู่แบบนี้

ในขณะเดียวกัน ความรู้สึกผิดชอบชั่วดีในตัวก็บอกให้เธออย่าเลือกปฏิบัติ เพตราไม่อยากจะเป็นผู้หญิงตื้นเขินที่ปฏิเสธผู้ชายเพียงเพราะเขา

หูหนวก เธอไม่อยากปฏิเสธผมแบบเดียวกับที่คนอื่นๆ เคยทำมาแล้ว

หรือที่เธอคิดไปเองว่าคนอื่นเคยทำมาแล้ว

การต่อสู้ภายในจิตใจเธอนั้นเหมือนละครสามองก์[1] ที่กำลังคลี่คลายเรื่องราวออกมาต่อหน้าผม และผมรู้ดีว่ามันจะจบลงอย่างไร อย่างน้อยส่วนใหญ่ก็จบแบบนั้น

เธออยู่ต่อ

คำถามแรกของเธอเกี่ยวกับการได้ยินของผม หรือก็คือการไม่ได้ยินนั่นแหละ ใช่ครับ ผมหูหนวกตั้งแต่เกิด ไม่ครับ ผมไม่เคยได้ยินเสียงอะไรเลย ไม่แม้แต่เสียงหัวเราะ เสียงอื่นๆ เสียงลูกหมาเห่า หรือเสียงเครื่องบินที่บินอยู่เหนือศีรษะ

เพตราทำหน้าเศร้าใส่ผม ไม่ได้ตระหนักเลยว่าเธอกำลังทำทีเป็นสงสารแต่แฝงความดูหมิ่นเอาไว้ และผมจะไม่บอกเธอเพราะว่าเธอกำลังพยายามเพราะว่าเธอเลือกที่จะอยู่ตรงนี้

เธอถามว่าผมอ่านริมฝีปากได้ไหม ผมพยักหน้า เธอเริ่มคุย

“ตอนอายุสิบสองฉันขาหัก เป็นอุบัติเหตุตอนขี่จักรยานน่ะค่ะ” ปากของเธอขยับในแบบที่ดูพิลึกและเกินจริงสุดโต่ง “ตอนนั้นฉันต้องใส่เฝือกตั้งแต่เท้าขึ้นมาจนถึงต้นขาเลย” เธอหยุดพูดแล้วทำมือเป็นเส้นตัดตรงต้นขาเผื่อว่าผมจะไม่เข้าใจ ผมเข้าใจดี และชื่นชมความพยายามนั้น รวมถึงชื่นชมต้นขาด้วย

เธอเล่าต่อ “ฉันเดินไม่ได้ไปหกสัปดาห์ ต้องใช้รถเข็นที่โรงเรียน เพราะว่าเฝือกหนักเกินไป ใช้ไม้ค้ำไม่ได้”

ผมยิ้ม ใจหนึ่งนึกภาพเพตราตัวน้อยในเฝือกอันใหญ่ อีกใจก็คิดไปว่าเรื่องน่าเศร้านี้จะจบลงอย่างไร

“ฉันไม่ได้กำลังบอกว่าตัวเองรู้เรื่องการใช้ชีวิตบนรถเข็นดี หรือ

---

[1] The Three-Act Structure เป็นโครงสร้างของภาพยนตร์ ละคร นิยาย หรือละครเวที แบ่งออกเป็น 3 องก์ องก์ที่ 1 เป็นการปูพื้น องก์ที่ 2 เป็นการดำเนินเรื่องและวางปมปัญหา และองก์ที่ 3 เป็นไคลแม็กซ์และบทสรุป

การมีความบกพร่องถาวรเป็นอย่างไรหรอกนะคะ ฉันแค่รู้สึกเสมอว่า...เอ่อ รู้สึกเสมอว่าฉันเคยได้ลิ้มรสการตกอยู่ในสภาพนั้นมานิดหน่อยน่ะค่ะ คุณเข้าใจไหม”

ผมพยักหน้า

เธอยิ้มอย่างโล่งอก กลัวว่าเรื่องราวของตัวเองอาจทำให้ผมขุ่นเคือง

ผมพิมพ์ว่า

คุณเป็นคนเห็นใจคนอื่น

เธอยักไหล่ ยิ้มกว้างรับคำชมนั้น

เราดื่มกันอีกแก้ว

ผมเล่าให้เธอฟังอีกเรื่องซึ่งไม่เกี่ยวอะไรกับการเป็นคนหูหนวก ผมเล่าให้เธอฟังเรื่องสัตว์เลี้ยงในวัยเด็กของผม เจ้ากบชื่อเชอร์แมน มันเป็นกบตัวใหญ่ที่นั่งอยู่บนหินก้อนใหญ่ที่สุดในสระ และตะกละตะกลามกินแมลงทุกตัว ผมไม่เคยพยายามจับเชอร์แมน ผมแค่เฝ้ามอง บางครั้งมันก็มองผมตอบ เราชอบนั่งอยู่ด้วยกัน จากนั้นผมก็เริ่มนับมันเป็นสัตว์เลี้ยงของผม

“แล้วเกิดอะไรขึ้นกับมันคะ” เพตราถาม

ผมยักไหล่

วันหนึ่งก้อนหินก็ว่างเปล่า ผมไม่เจอมันอีกเลย

เพตราบอกว่าน่าเศร้าจัง ผมบอกเธอว่าไม่หรอก มันจะเศร้าถ้าผมเจอศพมันและต้องฝังศพต่างหาก แต่ผมไม่เคยต้องทำอย่างนั้น ผมแค่จินตนาการว่ามันไปอยู่ในสระที่ใหญ่กว่าและมีแมลงให้กินมากกว่าเดิม

เธอบอกว่าเธอชอบความคิดผม

ผมไม่ได้บอกเธอทุกอย่างเกี่ยวกับเชอร์แมน เช่น มันมีลิ้นยาวที่กวาดไปรอบ ๆ อย่างรวดเร็วจนผมมองแทบไม่ทันแต่มักนึกอยากคว้ามันให้ได้ ผมเคยนั่งอยู่ข้าง ๆ สระและนึกสงสัยว่าความคิดผมมันแย่ไปไหม จะดูเป็นการ

ทรมานสัตว์หรือเปล่าถ้าผมจะลองคว้าลิ้นของกบไว้ให้ได้ มันจะเจ็บหรือเปล่า ถ้ามันตายจะถือเป็นการฆาตกรรมไหม แต่ผมไม่เคยพยายามคว้าลิ้นมันหรอก และคงทำอย่างนั้นไม่ได้ด้วย แต่ผมก็ยังคิด ซึ่งทำให้ผมรู้สึกว่าตัวเองไม่ได้เป็นเพื่อนที่ดีของเชอร์แมนเท่าไหร่เลย

เพตราเล่าให้ผมฟังเรื่องแมวของเธอที่ชื่อไลโอเนล ซึ่งตั้งชื่อตามแมวสมัยเด็กของเธอซึ่งก็ชื่อไลโอเนลเหมือนกัน ผมบอกเธอว่าตลกดี แต่ไม่แน่ใจหรอกว่ามันตลกจริงไหม เธออวดรูปให้ผมดู ไลโอเนลเป็นแมวทักซีโด[2] ที่มีหน้าแบ่งเป็นสีดำกับสีขาว ดูไร้อารมณ์มากกว่าน่ารัก

เธอยังคงพูดต่อและเปลี่ยนไปเล่าเรื่องงาน เธอรับสร้างแบรนด์ให้สินค้าหรือบริษัทต่าง ๆ เธอบอกว่าการสร้างแบรนด์เป็นเรื่องที่ง่ายที่สุดและก็ยากที่สุดด้วย ยากในตอนเริ่มต้น เพราะการจะทำให้คนจดจำอะไรสักอย่างได้นั้นยากจริง ๆ แต่เมื่อทำให้คนจดจำแบรนด์ได้มากขึ้นแล้ว มันก็จะกลายเป็นเรื่องง่ายไปเลย

ตัวอย่าง

"ณ จุดจุดหนึ่งมันจะไม่สำคัญอีกแล้วว่าเรากำลังขายอะไร เพราะยี่ห้อกลายเป็นสิ่งสำคัญกว่าตัวสินค้าจริง ๆ" เธอชี้ไปที่โทรศัพท์ของผมและถามว่าผมซื้อมันเพราะชื่อของมันหรือเพราะชอบ

ทั้งคู่มั้ง

เธอยิ้ม "เห็นไหมคะ คุณยังไม่แน่ใจเลย"

ผมก็ว่างั้น

"แล้วคุณทำงานอะไรคะ"

นักบัญชีครับ

---

[2] Tuxedo Cat หรือ Felix Cat คือแมวที่มีสีขาวและดำ ที่เรียกเช่นนั้นเพราะคล้ายการสวมสูทอย่างเป็นทางการของผู้ชายอังกฤษและแคนาดา

เธอพยักหน้า เป็นอาชีพที่น่าตื่นเต้นน้อยที่สุดในโลก แต่ก็ไว้ใจได้มั่นคง และเป็นสิ่งที่คนหูหนวกทำได้ง่ายๆ ก็ตัวเลขไม่ได้พูดคุยโดยการใช้เสียงนี่

บาร์เทนเดอร์เดินมา เขาดูเนี้ยบและสะอาดสะอ้าน เหมือนยังเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย เพตารับหน้าที่สั่งเครื่องดื่ม เพราะผมหูหนวก พวกผู้หญิงมักคิดว่าผมจำเป็นต้องได้รับการดูแล พวกเธอชอบทำอะไรต่อมิอะไรให้เพราะคิดว่าผมอ่อนแอ

เพตาสั่งเครื่องดื่มมาอีกสองแก้วและขนมขบเคี้ยวอีกชาม เธอยิ้มราวกับภูมิใจในตัวเอง ทำให้ผมหัวเราะ แม้จะหัวเราะในใจ แต่ก็ยังนับว่าเป็นการหัวเราะอยู่ดี

เธอเอนตัวเข้ามาหาและวางมือลงบนแขนของผมก่อนจะปล่อยมันไว้อย่างนั้น ลืมไปแล้วว่าผมไม่ใช่ผู้ชายในอุดมคติของเธอ สิ่งที่เกิดขึ้นต่อไปจึงเป็นเรื่องที่คาดเดาได้ ไม่นานเราก็ไปยังที่พักของเธอ เป็นการตัดสินใจที่ง่ายกว่าที่ควร แต่ไม่ใช่เพราะผมคิดว่าเธอมีเสน่ห์กว่าใคร แต่เป็นเพราะเธอคือตัวเลือกของผมต่างหาก เธอให้อำนาจผมในการตัดสินใจ และตอนนี้ผมคือผู้ชายที่ตอบเธอว่าตกลง

เพตราอาศัยอยู่ในย่านดาวน์ทาวน์ใกล้บาร์ที่เราไปดื่มกัน รายล้อมด้วยป้ายชื่อแบรนด์ขนาดใหญ่มากมาย ที่พักของเธอไม่ได้ดูเนี้ยบมากอย่างที่ผมคาดไว้ มีข้าวของกองสุมอยู่ทุกที่ทาง กระดาษ เสื้อผ้า และจานชาม ทำให้ผมคิดว่าเธอคงลืมกุญแจบ่อยแน่ๆ

"ไลโอเนลอยู่ตรงไหนสักแห่งแถวนี้ละค่ะ อาจจะซ่อนตัวอยู่"

ผมไม่ได้มองหาเจ้าแมวไร้อารมณ์ตัวนั้นสักหน่อย

เธอเดินไปรอบๆ วางกระเป๋าไว้ที่หนึ่งและถอดรองเท้าออกอีกที่หนึ่ง จากนั้นก็มีแก้วสองใบปรากฏขึ้นตรงหน้าผม มีไวน์แดงอยู่ในนั้น เธอนำทางผมเข้าไปในห้องนอน หันมาหาผมพร้อมรอยยิ้ม เพตาดูมีเสน่ห์ดึงดูดมากขึ้น แม้แต่เส้นผมที่ดูไม่น่าสนใจอะไรของเธอก็ดูจะส่องประกายขึ้นมาใช่ เพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์ แต่ส่วนหนึ่งก็เพราะความสุขของเธอด้วย ผมสัมผัสได้ว่าเธอไม่ได้มีความสุขแบบนี้มาพักหนึ่งแล้ว แต่ผมไม่แน่ใจว่าทำไม

เพตราก็ดูมีเสน่ห์ดีนี่นา

เธอเบียดร่างเข้าหาผม ร่างของเธออุ่น ลมหายใจอวลไปด้วยกลิ่นไวน์ เธอหยิบแก้วออกจากมือผมและวางมันลง

สักพักใหญ่กว่าผมจะได้กลับมาดื่มไวน์แก้วนั้นจนหมด หลังจากนั้น ขณะที่เราอยู่ในความมืดโดยมีเพียงแสงจากหน้าจอโทรศัพท์ของผมที่สว่างอยู่ เราผลัดกันพิมพ์ในโทรศัพท์ หยอกล้อกันและกันโดยเฉพาะเรื่องจริงที่ว่าเราต่างไม่รู้จักกันเลย

ผมถามว่า

สีโปรด

เขียวมะนาว ไอศกรีมล่ะคะ

รสบับเบิ้ลกัม

บับเบิ้ลกัมเหรอ ที่สีฟ้า ๆ น่ะหรือคะ

ใช่

ใครเขาชอบกันเนี่ย

แล้วรสโปรดคุณล่ะ

เฟรนช์วานิลลา พิซซ่าหน้าอะไรคะ

แฮม

งั้นเราพอแค่นี้แหละ

ตัวอย่าง

จะพอแล้วเหรอ

เดี๋ยวก่อน นี่เรายังคุยกันเรื่องพิซซ่าอยู่หรือเปล่า

เราไม่ได้พูดถึงเรื่องพิซซ่าสักหน่อย

หลังจากนั้นเธอก็ผล็อยหลับไปก่อน ผมคิดจะกลับ จากนั้นก็คิดเรื่องอยู่ต่อ แล้วความคิดเหล่านั้นก็ตีกันอยู่นานจนผมหลับไปโดยไม่รู้ตัว

ตอนที่ผมตื่นยังคงมืดอยู่ ผมเลื่อนตัวลงจากเตียงโดยไม่ปลุกเพตราเธอนอนคว่ำหน้า ขาข้างหนึ่งพาดอยู่ในท่าที่น่าพิศวงและผมของเธอสยายอยู่บนหมอน ผมตัดสินใจไม่ได้ว่าชอบเธอจริง ๆ หรือเปล่า ดังนั้นเลยไม่ตัดสินใจอะไรเลย ผมไม่จำเป็นต้องทำนี่นา

บนโต๊ะข้างเตียงมีต่างหูของเธอวางอยู่ ทำจากแก้วสีฟ้าที่หมุนวนเหมือนดวงตาของเธอ หลังจากแต่งตัวเสร็จ ผมแอบหยิบต่างหูคู่นั้นใส่กระเป๋า ผมเอามันไปเพื่อเตือนตัวเองไม่ให้ทำแบบนี้อีก ผมเกือบจะเชื่อแล้วว่ามันจะได้ผล

ผมเดินไปทางประตูหน้าโดยไม่หันกลับไปมอง

“คุณหูหนวกจริง ๆ หรือเปล่าคะ”

เสียงเธอถามดังอยู่ข้างหลังผม

ผมได้ยินเธอเพราะว่าผมไม่ได้หูหนวก

แต่ผมยังเดินต่อไป

ผมแสร้งทำเป็นว่าไม่ได้ยินเธอ แล้วตรงไปที่ประตูก่อนปิดมันตามหลัง จากนั้นก็เดินต่อไปจนกระทั่งผมออกจากตึก เดินต่อไปอีกหนึ่งช่วงตึกเลี้ยวตรงหัวมุม ตอนนั้นเองที่ผมหยุดเดินและนึกสงสัยว่าเธอรู้เรื่องนั้นได้อย่างไร ผมจะต้องทำพลาดไปตอนไหนแน่ ๆ

สอง

ผม ไม่ได้ชื่อโทไบอัส ผมใช้ชื่อนั้นเฉพาะเวลาที่อยากให้คนจดจำผมได้ ในกรณีนี้ก็คือบาร์เทนเดอร์ ผมแนะนำตัวพร้อมพิมพ์ชื่อตัวเองตอนที่เดินเข้าไปสั่งเครื่องดื่มครั้งแรก เขาจะจำผมได้ จำได้ว่าโทไบอัสคือชายหูหนวกที่ออกไปจากบาร์พร้อมกับผู้หญิงที่เขาเพิ่งพบ ชื่อนั้นมีไว้เพื่อเขา ไม่ใช่เพตรา ยังไงเธอก็จะจำผมได้อยู่ดี เพราะเธอจะได้นอนกับผู้ชายหูหนวกสักกี่คนกันเชียว

ถ้าผมไม่ได้ทำอะไรพลาดไป ผมก็น่าจะเป็นหมายเหตุอันแปลกประหลาดในประวัติศาสตร์เรื่องเซ็กซ์ของเธอ แต่ตอนนี้เธอจะจดจำว่าผมนั้นเป็น “ไอ้คนหูหนวกปลอม ๆ” หรือ “ชายที่อาจจะหูหนวก” ก็ได้

ยิ่งคิดเรื่องนี้มากเท่าไหร่ ก็ยิ่งสงสัยว่าผมทำพลาดถึงสองครั้งเลยหรือเปล่า บางทีผมอาจจะตัวแข็งที่อตอนที่เธอถามว่าผมหูหนวกไหม เป็นไปได้ เพราะคนเรามักเป็นแบบนี้ตอนได้ยินสิ่งที่ไม่คาดคิดมาก่อน และถ้าผมทำอย่างนั้นจริง ๆ บางทีเธออาจจะเห็นมันก็ได้ บางทีเธออาจรู้ว่าผมโกหก

เมื่อขับรถกลับบ้าน ทุก ๆ อย่างกลับดูน่ารำคาญไปเสียหมด เบาะรถทั้งคันยุบยิบและทำให้ผมเจ็บหลัง สรรพเสียงในวิทยุล้วนดังเกินไป ราวกับทุกคนกำลังกรีดร้องกันอยู่ แต่ผมไม่อาจโทษเพตราว่าเป็นต้นเหตุของเรื่องทั้งหมดได้หรอก ผมหงุดหงิดมาได้พักหนึ่งแล้ว

ที่บ้าน ทุกอย่างเงียบสงัด มิลลิเซนต์ภรรยาผมยังคงอยู่บนเตียง ผมแต่งงานกับเธอมานานสิบห้าปีแล้ว และเธอก็ไม่ได้เรียกผมว่าโทไบอัส เรา

มีลูกด้วยกันสองคน รอรี่อายุสิบสี่ ส่วนเจนน่าอายุน้อยกว่าหนึ่งปี

ห้องนอนของเรามืดสนิท แต่ผมมองเห็นเค้าโครงของมิลลิเซนต์ภายใต้ผ้าห่มที่คลุมอยู่ได้ ผมถอดรองเท้าออก เดินย่องไปทางห้องน้ำ

"ว่าไงคะ"

น้ำเสียงของมิลลิเซนต์เหมือนคนตื่นเต็มตา

ผมเอี้ยวตัวไปและเห็นเธอยันตัวขึ้นบนข้อศอกเป็นเงาราง ๆ

เรื่องนี้อีกแล้ว เรื่องตัวเลือก แต่นาน ๆ ทีจะออกจากปากของมิลลิเซนต์

"ไม่" ผมบอก

"ไม่เหรอ"

"เธอไม่ใช่"

บรรยากาศระหว่างเรานิ่งสงัดตึงเขม็ง และไม่คลายลงเลยจนกระทั่งมิลลิเซนต์ถอนหายใจออกมา เธอเอนศีรษะลงบนหมอนอีกครั้ง

ตัวอย่าง

เธอตื่นก่อนผม ตอนที่ผมเดินเข้าไปในครัว มิลลิเซนต์กำลังเตรียมมื้อเช้าและมื้อกลางวันสำหรับไปกินที่โรงเรียน เตรียมตัวสำหรับวันนี้ สำหรับชีวิตพวกเรา

ผมรู้ว่าผมควรบอกเธอเรื่องเพตรา ไม่ใช่เรื่องเซ็กซ์นะ ผมจะไม่บอกภรรยาเรื่องนั้นหรอก แต่ผมควรบอกเธอว่าผมทำพลาด และบอกว่าเพตราคือคนที่ใช่สำหรับเรา ผมควรบอกเธอเพราะว่าการปล่อยให้เพตราอยู่ข้างนอกนั่นเสี่ยงเกินไป

แทนที่จะทำอย่างนั้น ผมกลับไม่พูดอะไร

มิลลิเซนต์มองผม ความผิดหวังของเธอแปรเปลี่ยนเป็นแรงปะทะพุ่งเข้าชนผม ดวงตาเธอสีเขียว เขียวหลากเฉดจนดูเหมือนสีเขียวลายพราง

ไม่เหมือนดวงตาของเพตรา มิลลิเซนต์และเพตราไม่มีอะไรเหมือนกันสักอย่าง ยกเว้นที่พวกเธอทั้งคู่นอนกับผม หรือบางเวอร์ชั่นของผมนั่นเอง

เด็ก ๆ ถลาลงมาจากบันไดและตวาดใส่กัน เถียงกันว่าเมื่อวานใครพูดอะไรเกี่ยวกับเรื่องนั้นเรื่องนี้ที่โรงเรียน พวกเขาแต่งตัวเสร็จและพร้อมไปโรงเรียนแล้ว เหมือนกับที่ผมแต่งตัวพร้อมไปทำงานในชุดสำหรับเล่นเทนนิส

สีขาว ผมไม่ใช่และไม่เคยเป็นนักบัญชี

ระหว่างที่ลูก ๆ ของผมอยู่ที่โรงเรียนและภรรยาของผมกำลังขายบ้านอยู่ ผมจะออกไปอยู่กลางสนามเทนนิส กลางแดด สอนผู้คนว่าจะเล่นเทนนิสอย่างไร ลูกค้าส่วนใหญ่ของผมคือชายหญิงวัยกลางคนหุ่นเผละที่มีเงินและเวลามากเกินไป บางครั้งผมได้รับการว่าจ้างจากผู้ปกครองที่เชื่อว่าลูกของพวกเขาเป็นเด็กอัจฉริยะ เป็นแชมเปี้ยน เป็นต้นแบบที่ดีในอนาคตให้ใครต่อใคร แต่เท่าที่ผมเคยเจอมา พวกเขาคิดผิดกันหมด

แต่ก่อนที่ผมจะออกไปสอนอะไรใครได้นั้น มิลลิเซนต์ก็ให้พวกเรานั่งลงพร้อมหน้ากันอย่างน้อยห้านาที เธอเรียกมันว่ามื้อเช้า

เจนน่ากลอกตา ใช้เท้าเคาะพื้น กระวนกระวายที่จะได้โทรศัพท์คืน เราไม่ได้รับอนุญาตให้ใช้โทรศัพท์บนโต๊ะอาหาร ส่วนรอรี่นั้นนิ่งกว่าน้องสาว เขาใช้เวลาส่วนใหญ่ในช่วงห้านาทีนี้กินให้เยอะที่สุดเท่าที่จะทำได้ จากนั้นก็เอาอะไรก็ตามที่ไม่พอดีกับปากเขายัดลงไปในกระเป๋าเสื้อ

มิลลิเซนต์นั่งตรงข้ามผม แก้วกาแฟจรดอยู่ที่ริมฝีปากของเธอ เธอแต่งตัวไปทำงานโดยสวมกระโปรง เสื้อ และรองเท้าส้นสูง พร้อมรวบผมสีแดงไปด้านหลัง แสงอาทิตย์ยามเช้าทำให้สีผมเธอคล้ายสีทองแดง เราอายุเท่ากัน แต่เธอกลับดูดีกว่าผม เหมือนที่เป็นมาเสมอ เธอคือผู้หญิงที่ผมไม่น่าจะได้ครอบครอง

ลูกสาวเคาะแขนผมเป็นจังหวะเหมือนจังหวะเพลง และเธอก็ทำอย่างนั้นจนกว่าผมจะสนใจเธอ เจนน่าดูไม่เหมือนแม่ของเธอ ตาของเธอ ผมของเธอ รูปหน้าของเธอล้วนได้มาจากผมทั้งนั้น บางครั้งผมรู้สึกเสียใจ แต่บางครั้งก็ไม่

“พ่อคะ วันนี้พ่อพาหนูไปซื้อรองเท้าคู่ใหม่ได้ไหมคะ” เธอบอก แล้วยิ้มเพราะรู้ดีว่าผมจะตอบตกลง

“ได้สิ” ผมบอก

มิลลิเซนต์เตะผมใต้โต๊ะ “รองเท้าพวกนั้นเพิ่งซื้อมาได้แค่เดือนเดียวเองนะ” เธอบอกเจนน่า

“แต่ตอนนี้มันคับแล้วนี่คะ”

แม้แต่ภรรยาของผมก็ไม่อาจแย้งเรื่องนี้ได้

รอรี่ถามว่าเขาจะเล่นวิดีโอเกมสักแป๊บหนึ่งก่อนไปโรงเรียนได้ไหม

“ไม่ได้” มิลลิเซนต์บอก

เขามองผม ผมควรจะบอกว่าไม่ แต่ก็ทำไม่ได้ ไม่ใช่หลังจากที่ผมเพิ่งตอบตกลงกับน้องสาวของเขา เขารู้เรื่องนี้ดีเพราะรอรี่เป็นเด็กฉลาด เขาเหมือนมิลลิเซนต์

“เอาสิ” ผมพูด

เขาวิ่งแล่นออกไป

มิลลิเซนต์กระแทกแก้วกาแฟเสียงดัง

เจนน่าหยิบโทรศัพท์ของเธอขึ้นมา

เราทุกคนกินมื้อเช้ากันเสร็จ

ก่อนจะลุกจากโต๊ะ มิลลิเซนต์ถลึงตามองผม เธอดูเหมือนภรรยาผมทุกกระเบียดนิ้ว แต่ในขณะเดียวกันก็ไม่มีอะไรเหมือนภรรยาผมเลย

ผมเห็นมิลลิเซนต์ครั้งแรกที่สนามบิน ตอนนั้นผมอายุยี่สิบสอง กำลังเดินทางกลับจากประเทศกัมพูชาที่ผมไปใช้เวลาช่วงฤดูร้อนกับเพื่อนอีกสามคน เราเมายากันทุกวันและดื่มกันทุกคืน แถมยังไม่ได้โกนหนวดด้วย ผมออกจากประเทศต้นทางในสภาพของเด็กหนุ่มเนื้อตัวสะอาดจากย่านชานเมือง ก่อนจะเดินทางกลับมาในสภาพของไอ้หนุ่มหนวดเฟิ้มหุ่นหมีพร้อมผิวสีแทนเข้มกับบางเรื่องราวที่ยิ่งใหญ่ ไม่มีอะไรที่เหมือนกับมิลลิเซนต์เลยสักนิด

ผมกำลังรอต่อเครื่อง เป็นการต่อเครื่องจุดแรกหลังเดินทางกลับเข้าประเทศ ผมเดินผ่านด่านศุลกากร กำลังมุ่งหน้าไปยังเทอร์มินัลสำหรับเที่ยวบินภายในประเทศตอนที่ผมเห็นเธอ มิลลิเซนต์นั่งอยู่บริเวณเกตที่ว่างเปล่าเพียงคนเดียว เธอยกเท้าทั้งสองขึ้นพาดบนกระเป๋าเดินทางพลางจ้องมองผ่านหน้าต่างที่สูงจากพื้นจรดเพดานซึ่งมองลงไปเห็นรันเวย์ ผมสีแดงของเธอถูกขมวดเป็นมวยหลวม ๆ เธอสวมเสื้อยืด กางเกงยีน และรองเท้าผ้าใบ ผมหยุดมองเธอขณะที่เธอมองเครื่องบิน

สายตาของเธอที่มองออกไปนอกหน้าต่างนั้นน่ะ

ผมก็เคยทำอย่างเดียวกันนี้ตอนที่เริ่มออกเดินทาง ความฝันของผมคือการได้ออกเดินทาง ได้เห็นสถานที่ต่างๆ อย่างไทย กัมพูชา และเวียดนาม และผมก็ทำได้แล้ว ตอนนี้ผมกลับมาเหยียบแผ่นดินอันคุ้นเคย กำลังจะกลับไปยังที่ที่ผมเติบโต ที่นี่พ่อแม่ของผมจากไปแล้ว แม้ผมจะไม่แน่ใจนักว่าที่ผ่านมาพวกเขาเคยอยู่บ้านบ้างหรือเปล่า แต่ไม่ได้อยู่เพื่อผมแน่ๆ

เมื่อกลับมา ความฝันในการได้ออกเดินทางของผมก็บรรลุ แต่ยังไม่มีสิ่งอื่นมาแทนที่ ไม่จนกระทั่งผมได้เห็นมิลลิเซนต์ ดูเหมือนความฝันของเธอเพิ่งเริ่มต้นขึ้น ชั่วขณะนั้นผมก็อยากเป็นส่วนหนึ่งในความฝันของเธอ

ตอนนั้นผมไม่ได้คิดถึงเรื่องทั้งหมดนี้หรอก ผมนึกออกภายหลังตอนที่ผมพยายามอธิบายให้เธอหรือใครก็ตามฟังว่าทำไมถึงเห็นเธอมีเสน่ห์ดึงดูดใจนัก แต่ย้อนกลับไปตอนนั้นคือ ผมเดินต่อไปยังเกตของผม การเดินทางกว่ายี่สิบชั่วโมงและยังต้องไปต่ออีกหลายชั่วโมงทำให้ผมไม่อาจรวบรวมพละกำลังเข้าไปคุยกับเธอได้ สิ่งเดียวที่ผมทำได้คือชื่นชม

แต่กลายเป็นว่าเราอยู่บนเที่ยวบินเดียวกัน ผมถือว่ามันเป็นสัญญาณ

เธอนั่งริมหน้าต่าง ส่วนผมได้ที่นั่งตรงกลางของแถวกลาง ต้องใช้การโน้มน้าวนิดหน่อยบวกกับการหว่านเสน่ห์ให้พนักงานต้อนรับบนเครื่องบินและธนบัตรยี่สิบดอลลาร์ใบหนึ่งในการเปลี่ยนที่นั่งไปนั่งติดกับมิลลิเซนต์ เธอไม่ได้เงยหน้ามองด้วยซ้ำตอนที่ผมนั่งลง

เมื่อถึงเวลาที่พนักงานเริ่มเข็นรถเครื่องดื่ม ผมก็คิดแผนขึ้นมาได้ ผมจะสั่งอะไรก็ตามที่เธอสั่ง ด้วยความที่ตัดสินใจไปแล้วว่าเธอเป็นคนพิเศษ ผมจึงแสร้งทำเป็นไม่คาดคิดว่าเธอจะสั่งอะไรที่แสนธรรมดาอย่างน้ำเปล่า เธอน่าจะสั่งอะไรสักอย่างที่แปลกออกไปสิ อย่างน้ำสับปะรดใส่น้ำแข็งงี้ และพอผมสั่งแบบเดียวกัน มันก็จะกลายเป็นช่วงเวลาแห่งความเข้ากัน ความสัมพันธ์ที่แสนเหมาะเจาะ แสนบังเอิญ หรืออะไรก็ตาม

ด้วยความที่ผมไม่ได้นอนมานานแล้วแผนนี้จึงฟังดูสมเหตุสมผลไม่น้อย จนกระทั่งมิลลิเซนต์บอกพนักงานต้อนรับบนเครื่องบินว่าขอบคุณ แต่ไม่ เธอไม่ต้องการเครื่องดื่ม

ผมบอกแบบเดียวกัน ซึ่งมันไม่ได้ส่งผลอย่างที่ผมต้องการ

แต่ตอนที่มิลลิเซนต์หันมาทางพนักงานต้อนรับบนเครื่องบิน ผมก็ได้เห็นดวงตาของเธอเป็นครั้งแรก สีสันของมันทำให้ผมนึกถึงทุ่งกว้างเขียวชอุ่มที่ผมได้เห็นทั่วกัมพูชา ไม่ได้เป็นดวงตาที่มีสีเข้มเหมือนอย่างทุกวันนี้

เธอหันกลับไปมองนอกหน้าต่างอีกครั้ง ส่วนผมก็กลับไปจ้องมองเธอพลางแสร้งว่าไม่ได้ทำ

ผมบอกตัวเองว่าผมเป็นไอ้ขี้งั่งและควรจะคุยกับเธอสักนิด

ผมบอกตัวเองว่ามีอะไรบางอย่างผิดปกติในตัวผม เพราะคนปกติจะไม่แสดงอาการแบบนี้กับหญิงสาวที่เพิ่งเจอกันครั้งแรก

ผมบอกตัวเองว่าผมไม่ได้ทำตัวเป็นคนโรคจิตที่แอบสะกดรอยตามคนอื่น

ผมบอกตัวเองว่าเธอสวยเกินไปสำหรับผม

เมื่อเหลือเวลาอีกสามสิบนาทีบนเครื่อง ผมก็พูดออกมา

“สวัสดีครับ”

เธอหันมาและจ้อง “สวัสดีค่ะ”

ผมคิดว่านั่นคือตอนที่ผมกลั้นหายใจ

หลายปีผ่านไปผมถึงถามว่าทำไมเธอถึงเอาแต่จ้องมองออกไปนอกหน้าต่าง ทั้งในสนามบินและบนเครื่อง เธอบอกว่า เพราะเธอไม่เคยเดินทางด้วยเครื่องบินมาก่อน สิ่งเดียวที่เธอเฝ้าฝันถึงคือขอให้เครื่องลงจอดอย่างปลอดภัย

สาม

เพตรา นั้นอยู่อันดับหนึ่งในรายชื่อ แต่ตอนนี้เมื่อเธอถูกตัดออกจากรายชื่อแล้ว ผมก็ขยับไปยังชื่อถัดไป เป็นหญิงสาวชื่อนาโอมิ จอร์จ ผมยังไม่ได้คุยกับเธอเลย

ตอนค่ำ ผมขับรถไปที่โรงแรมแลงคาสเตอร์ นาโอมิทำงานเป็นพนักงานต้อนรับที่แลงคาสเตอร์ ซึ่งเป็นหนึ่งในสถานที่แห่งโลกยุคเก่าที่ยังเหลือรอดอยู่เพราะความรุ่งเรืองในอดีตของมัน ตัวอาคารนั้นใหญ่โตและตกแต่งอย่างโอ่อ่าเสียจนถ้าเป็นในปัจจุบันคงสร้างอาคารแบบนี้ไม่ได้อีกแล้ว เพราะความโอ่อ่านี้มาพร้อมต้นทุนอันสูงลิ่ว แต่ถ้าพลาดไปนิดเดียวก็จะดูไร้รสนิยมไปเลย

ประตูของโรงแรมและผนังด้านข้างเป็นกระจก จึงมองเห็นเคาน์เตอร์ของแผนกต้อนรับได้อย่างชัดเจน นาโอมิยืนอยู่หลังเคาน์เตอร์และสวมเครื่องแบบของโรงแรมแลงคาสเตอร์ กระโปรงและแจ็กเก็ตสีฟ้ากุ๊นขอบด้วยเปียสีทอง และเสื้อสีขาวเนื้อบกริบ ผมของเธอยาวและเป็นสีเข้ม กระบนจมูกเธอทำให้ดูเด็กกว่าอายุ นาโอมิอายุยี่สิบเจ็ดปี บางทีเธออาจยังถูกเรียกตรวจบัตรเวลาไปบาร์อยู่ก็ได้ แต่เธอไม่ได้ไร้เดียงสาเหมือนที่เห็น

เมื่อตกดึก ผมจะเห็นเธอทำตัวสนิทสนมมากไปนิดกับแขกผู้ชายหลายๆ คน พวกเขาล้วนแต่มาพักเพียงลำพัง อายุมากกว่า และแต่งตัวดี หลังเลิกงานบางครั้งเธอก็ไม่ได้ออกจากโรงแรม นาโอมิอาจจะหารายได้พิเศษอยู่ หรือแค่ใฝ่ฝันที่จะมีความสัมพันธ์แบบชั่วข้ามคืน

เพราะโซเชียลมีเดีย ผมถึงรู้ว่าอาหารโปรดของเธอคือซูชิ แต่เธอจะไม่กินเนื้อแดง สมัยเรียนไฮสกูลเธอเล่นวอลเลย์บอลและมีแฟนหนุ่มชื่ออดัม ซึ่งตอนนี้ถูกเรียกว่าเจ้าเตี้ย แฟนหนุ่มคนสุดท้ายของเธอที่ชื่อเจสันย้ายออกไปเมื่อสามเดือนที่แล้ว จากนั้นเธอก็เป็นโสดมาตลอด นาโอมิคิดจะเลี้ยงสัตว์บางทีอาจเป็นแมว แต่เธอก็ยังไม่เลี้ยงเสียที เธอมีเพื่อนในโลกออนไลน์มากกว่าพันคน แต่จากที่ผมบอกได้ นาโอมิมีเพื่อนสนิทสองคน มากสุดก็แค่สามคน

ผมยังไม่แน่ใจนักว่าเธอคือคนที่ใช่ ผมจำเป็นต้องรู้มากกว่านี้

มิลลิเซนต์เบื่อหน่ายกับการรอคอยแล้ว

เมื่อคืนผมพบมิลลิเซนต์ในห้องน้ำที่เราใช้ร่วมกัน เธอยืนอยู่หน้ากระจก กำลังล้างเครื่องสำอางออกจากใบหน้า เธอใส่กางเกงยีนและเสื้อยืดที่ประกาศว่าเธอเป็นแม่ของเด็กเกรดเจ็ดที่ได้เกียรตินิยม เจนน่า ไม่ใช่รอรี่

“เธอมีปัญหาอะไรหรือคะ” เธอถาม มิลลิเซนต์ไม่เรียกชื่อเพตราเพราะเธอไม่จำเป็นต้องเรียก ผมเองก็รู้ดีว่าเธอหมายถึงใคร

“เธอแค่ไม่ใช่คนที่ใช่น่ะ”

มิลลิเซนต์ไม่ได้มองผมในกระจก เธอทาโลชั่นลงบนใบหน้า “นี่คนที่สองแล้วนะคะที่คุณตัดทิ้ง”

“เธอต้องเป็นคนที่ใช่ไง คุณก็รู้”

เธอปิดฝาขวดโลชั่นเสียงดังปับ ผมเข้าไปในห้องนอนและนั่งลงเพื่อถอดรองเท้า ช่างเป็นวันอันแสนยาวนานที่ควรสิ้นสุดลงเสียที แต่มิลลิเซนต์ไม่ยอมให้เป็นอย่างนั้น เธอตามผมเข้าไปในห้องนอน ยืนค้ำศีรษะผม

“คุณแน่ใจหรือคะว่ายังอยากทำเรื่องนี้อยู่” เธอถาม

“แน่ใจสิ”

ผมรู้สึกผิดที่ไปหลับนอนกับผู้หญิงอีกคนมากเสียจนไม่อาจแสดงความกระตือรือร้นออกมาได้ เมื่อตอนบ่ายผมเห็นคู่รักสูงวัยคู่หนึ่ง น่าจะอายุไม่ต่ำกว่าเก้าสิบปี เดินกุมมือกันไปตามถนน มันทำให้ผมตระหนักขึ้นมาได้ว่าคู่รักแบบนี้ไม่มีวันจะนอกใจกัน ผมเงยหน้ามองมิลลิเซนต์ และวาดหวังว่าผมจะทำให้คู่ของเราเป็นแบบนั้นได้บ้าง

มิลลิเซนต์คุกเข่าลงตรงหน้าและวางมือข้างหนึ่งลงบนเข่าของผม “เราจำเป็นต้องทำเรื่องนี้นะคะ”

เธอกะพริบตา ความอบอุ่นจากมือของเธอค่อย ๆ แผ่ออกมาขณะที่มันค่อย ๆ คืบขึ้นมาบนขาของผม “คุณพูดถูก” ผมพูด “เราต้องทำเรื่องนี้กัน”

เธอเอนตัวเข้ามาใกล้ จูบผมยาวนานและหนักหน่วง มันทำให้ผมยิ่งรู้สึกผิด และต้องการทำอะไรก็ได้ที่จะทำให้เธอมีความสุข

ไม่ถึงยี่สิบสี่ชั่วโมงหลังจากนั้น ผมก็ไปนั่งอยู่หน้าโรงแรมแลงคาสเตอร์ นาโอมียังไม่เลิกงานจนกว่าจะห้าทุ่ม และผมก็นั่งรออยู่นอกโรงแรมถึงสามชั่วโมงไม่ได้ แทนที่จะกลับบ้าน ผมหาอะไรกินแล้วไปนั่งในบาร์ ที่นี่เหมาะสุดแล้วเมื่อไม่มีที่อื่นให้ไป

บาร์ที่ผมเลือกมีคนอยู่ครึ่งร้าน ส่วนใหญ่เป็นผู้ชายที่มาเพียงลำพัง ไม่ได้ดูดีมากเหมือนบาร์ที่ผมไปเจอเพตรา ค็อกเทลแพงกว่าครึ่งเท่าตัว คนที่สวมสูทต่างคลายปมเน็คไทกันหมด พื้นไม้มีรอยขูดขีดจากขาเก้าอี้ทรงสูง ส่วนเคาน์เตอร์บาร์ก็ประดับประดาไปด้วยคราบน้ำเป็นดวง ๆ นี่คือสถานที่เพื่อนักดื่ม โดยมีนักดื่มเป็นเจ้าของ เป็นสถานที่ที่ทุกคนล้วนมึนเมาเกินกว่าจะสนใจรายละเอียดต่าง ๆ

ผมสั่งเบียร์ ดูการแข่งขันเบสบอลที่ฉายอยู่บนจอหนึ่งและดูข่าวบนอีกจอหนึ่ง

ครึ่งหลังของอินนิ่ง[1] ที่สามมีผู้เล่นออกไปแล้วสองคน พรุ่งนี้ฝนอาจตก แต่ก็อีกนั่นแหละ มันอาจจะแดดจ้าก็ได้ ที่นี่มักจะแดดจ้าเสมอ ที่วู้ดวิวฟลอริดา ซึ่งเรียกกันว่าเป็นดินแดนที่ถูกปิดล้อมจากโลกแห่งความเป็นจริง เดินทางราว ๆ หนึ่งชั่วโมงก็สามารถไปยังมหาสมุทร อุทยานของรัฐ หรือสวนสนุกที่ใหญ่ที่สุดในโลกได้ เราพูดกันเสมอว่าโชคดีแค่ไหนที่ได้อาศัยอยู่ในตอนกลางของฟลอริดา โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกเราที่อาศัยอยู่ในฮิดเด้น

[1] Inning คือรอบการเล่นในเบสบอล ในหนึ่งอินนิ่งจะให้ผู้เล่นในแต่ละทีมผลัดกันเล่นคนละครั้ง ในหนึ่งเกมจะเล่นกันทั้งหมด 9 อินนิ่ง

โอ๊กส์ เพราะถือเป็นดินแดนที่อยู่ในวงล้อมของวงล้อมอีกทีนั่นเอง

ตอนต้นของอินนิ่งที่สี่มีผู้เล่นออกไปหนึ่งคน ยังคงเหลือเวลาอีกสองชั่วโมงกว่าที่นาโอมิจะเลิกงานและผมจะได้สะกดรอยตามเธอ

แล้วจากนั้นก็เป็นลินด์ซีย์

ใบหน้าที่แต้มยิ้มของเธอจ้องตรงมาที่ผมจากจอโทรทัศน์

ลินด์ซีย์ผู้มีดวงตาสีน้ำตาลเรียว ผมตรงสีบลอนด์ ผิวสีแทนแบบคนที่ชอบทำกิจกรรมกลางแจ้ง และฟันซี่ใหญ่สีขาวของเธอ

เธอหายตัวไปเมื่อหนึ่งปีก่อน ตอนนั้นภาพเธออยู่ในข่าวนานหนึ่งสัปดาห์ จากนั้นเรื่องราวทั้งหมดก็จางหายไป เมื่อปราศจากญาติสนิทที่คอยตามเรื่องไม่ให้ข่าวของเธอหายไปจากหน้าจอโทรทัศน์ก็ไม่มีใครให้ความสนใจเรื่องนี้อีก ลินด์ซีย์ไม่ใช่เด็กที่หายตัวไป เธอไม่ใช่คนที่ปกป้องตัวเองไม่ได้ แต่เธอเป็นผู้หญิงโตเต็มวัย และไม่ถึงเจ็ดวันเธอก็ถูกลืม

แต่ไม่ใช่ผม ผมยังคงจำเสียงหัวเราะของเธอได้ เสียงหัวเราะที่ทำให้ผมหัวเราะไปกับเธอได้เลยทีเดียว การได้เห็นเธออีกครั้งทำให้ผมจำได้ว่าผมชอบเธอมากแค่ไหน

สี่

ผม พูดกับลินด์ซีย์ครั้งแรกตอนไปปีนเขา เช้าวันเสาร์วันหนึ่ง ผมตามเธอไปยังเส้นทางเดินป่าที่เต็มไปด้วยเนินซึ่งอยู่ห่างจากตัวเมืองไม่ไกลนัก เธอเริ่มจากเส้นทางหนึ่ง ส่วนผมก็เริ่มจากอีกทาง หนึ่งชั่วโมงหลังจากนั้นเราก็เดินมาเจอกันโดยบังเอิญ

เมื่อเธอเห็นผม ลินด์ซีย์ก็พยักหน้าให้และกล่าวสวัสดีในแบบที่ไม่ได้เชื้อเชิญให้ต่อบทสนทนากัน ผมโบกมือและทำปากบอกว่าสวัสดี เธอเผลอมองผมแปลกๆ ผมก็ยื่นโทรศัพท์ให้เธอดูเพื่อแนะนำตัว

ขอโทษครับ มันอาจจะดูแปลกไปสักหน่อย! สวัสดีครับ ผมชื่อโทไบอัส ผมหูหนวกครับ

ผมมองเธอลดระดับการระวังตัวลง

เธอแนะนำตัว เราคุยกัน จากนั้นก็นั่งลงดื่มน้ำ เธอชวนผมกินขนมพิกซี่สติ๊กซ์ที่เธอมีอยู่สักกำมือหนึ่ง

ลินด์ซีย์กลอกตาใส่ตัวเอง “ดูแย่ใช่ไหม กินน้ำตาลระหว่างออกกำลังกายน่ะ แต่ฉันชอบมันมากนี่นา”

ผมก็ไหมือนกัน

มันคือความจริง ผมไม่ได้กินพิกซี่สติ๊กซ์เลยเมื่อโตขึ้น แต่ผมก็ชอบมันมาก

เธอเล่าเรื่องตัวเองให้ผมฟัง เกี่ยวกับงาน ที่บ้าน และงานอดิเรกที่ผมรู้หมดแล้ว ผมเล่าให้เธอฟังเรื่องเดิม ๆ ที่ผมเคยเล่าให้พวกผู้หญิงทุกคนฟัง ระหว่างที่ดวงอาทิตย์ยามเช้าเคลื่อนตัวสูงขึ้น เราตัดสินใจไต่เขาไปด้วยกันจนจบ เราเงียบกันเกือบตลอดทางและผมก็ชอบมัน ชีวิตของผมแทบจะไม่เคยเงียบสงบเลย

เธอปฏิเสธคำชวนไปกินมื้อกลางวันของผม แต่เราแลกเบอร์โทรศัพท์กัน ผมให้เบอร์โทรศัพท์เครื่องที่ผมใช้เวลาผมเป็นโทไบอัสกับเธอ

ลินด์ซีย์ส่งข้อความหาผมครั้งหนึ่งหลังจากผ่านไปสามถึงสี่วัน การได้ข่าวคราวจากเธอทำให้ผมยิ้มออก

ดีใจที่ได้พบคุณสัปดาห์ที่แล้วนะคะ หวังว่าเราจะได้ไต่เขาด้วยกันอีก

เป็นตามนั้น

ครั้งที่สองเป็นอีกเส้นทาง ไกลออกไปทางเหนือและใกล้กับป่าสงวนของรัฐที่ชื่ออินเดียนเลค เธอติดขนมพิกซี่สติ๊กซ์มาอีก ส่วนผมเอาผ้าห่มไป เราหยุดพักกันบริเวณที่แสงอาทิตย์ถูกบดบังด้วยใบไม้หนา ระหว่างที่เรานั่งลง ผมยิ้มให้เธอ ยิ้มนั้นจริงใจ

“คุณน่ารักจัง” เธอบอก

ไม่หรอก คุณต่างหากที่น่ารัก

ไม่กี่วันหลังจากนั้นเธอก็ส่งข้อความหาผมอีก แต่ผมไม่สนใจมัน ถึงตอนนั้นมิลลิเซนต์และผมก็ตกลงใจกันแล้วว่าลินด์ซีย์คือคนที่ใช่

ตอนนี้ ผ่านไปหนึ่งปีแล้ว ลินด์ซีย์กลับมาอีกครั้งในโทรทัศน์ พวกเขาเจอเธอแล้ว

ผมตรงกลับบ้านทันทีเมื่อออกจากบาร์ มิลลิเซนต์กลับมาแล้ว กำลังนั่งอยู่ ที่ระเบียงหน้าบ้าน เธอยังคงสวมชุดทำงานและรองเท้าส้นสูงหนังแก้วที่มีสีเดียวกับสีผิวของเธอ เธอบอกว่ามันทำให้ขาของเธอดูยาวขึ้น และผมก็เห็นด้วย ผมสังเกตเห็นเสมอเวลาที่เธอใส่มัน แม้กระทั่งตอนนี้

หลังจากทำงานมาทั้งวัน จากนั้นก็ต้องไปอุดอู้อยู่ในรถเพื่อเฝ้าดูนาโอมิ ผมก็ตระหนักว่าผมจำเป็นต้องอาบน้ำมากแค่ไหน แต่มิลลิเซนต์ไม่ทำท่ารังเกียจเลยสักนิดตอนที่ผมนั่งลงเคียงข้างเธอ ก่อนผมจะพูดอะไรออกมา เธอก็พูดขึ้นว่า

"ไม่ใช่ปัญหาหรอก"

"คุณแน่ใจหรือ" ผมถาม

"แน่ใจค่ะ"

ผมไม่รู้หรอกว่าจริงไหม จริง ๆ แล้วเราควรช่วยกันจัดการเรื่องของลินด์ซีย์ แต่มันไม่ได้เป็นอย่างนั้น และผมก็ไม่มีทางเลือกอื่นที่จะโต้แย้งได้ด้วย

"ผมไม่เข้าใจว่าทำไม–"

"มันไม่ใช่ปัญหาค่ะ" เธอพูดอีกครั้ง แล้วชี้ขึ้นพลางพยักพเยิดไปยังชั้นสองของตัวบ้าน เด็ก ๆ อยู่บ้าน ผมอยากจะถามมากกว่านั้นแต่ทำไม่ได้

"เราต้องรอสำหรับรายต่อไป" ผมพูด "เราไม่ควรทำอะไรตอนนี้"

เธอไม่ตอบ

"มิลลิเซนต์?"

"ฉันได้ยินแล้วค่ะ"

ผมอยากถามเธอว่าเธอเข้าใจไหม แต่ผมรู้ว่าเธอเข้าใจดี เธอแค่ไม่ชอบมัน เธอหงุดหงิดที่ตอนนี้มีคนพบลินด์ซีย์แล้ว ตอนที่เรากำลังวางแผนสำหรับรายต่อไป เหมือนเธอเสพติดมันไปแล้ว

ไม่ใช่แค่เธอเท่านั้นหรอก

ตอนที่ผมเจอมิลลิเซนต์บนเครื่องบิน มันไม่ใช่รักแรกพบหรอก ไม่ใช่สำหรับเธอ ไม่แม้แต่จะเป็นความสนใจเพียงเล็กน้อยด้วย หลังจากกล่าว